

den lovgivende Forsamling, særligt vil lægge ham dette paa Hjerte, at han fremfor Alt maa tage sig iagt for at give sig af med Beslutninger, der kunde føre til, at en Indkomstskat skulde blive nødvendig. Jeg er overbevist om, at Regjeringen vilde langt lettere ad andre Veie kunne faae den Million eller hvilken anden større Sum den behøver, end den kunde fravriste Rigsbagen Tilladelse til at tage, om det var den allermindste Procent af den Indkomst, som er foreslaaet som Beskatningsgenstand. — Jeg kommer nu til den anden Deel af Spørgsmaalet, om det virkelig skulde være en Følge af Indkomstskattens Indførelse, at der ikke længer vilde være Tale om Besparelser. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg for mit Vedkommende, og jeg antager Mange med mig, strax stemme imod dette Lovudlasts Overgang til 2den Behandling; men ærlig talt seer jeg mig ikke istand til at overbevise mig om, at det er saaledes. Tværtimod kan jeg ikke nægte, at den absolute Mobbhydelighed, som det høitærede Sde kongevalgte Medlem udtalte mod en Indkomstskat, er mig en særlig Borgen for, at der netop vil blive Tale om Besparelser eller om andre Udbete, hvorved man kan bringe en saadan Indtægtsforøgelse tilstede, at Indkomstskatten vil kunne undgaaes. Jeg føler mig overbevist om, at netop det ærede Medlem, der ved sin særlige finansielle Indsigt mere end nogen Anden vil være istand til at frenkomme med et saadant Forslag, ogsaa vil have et aabent Die for, at han har i sin egen Haand Præmien for at fremsætte slige Forslag, idet han derved vil kunne befrie sig for den, for ham saa overordentlig store Ubehagelighed, og da hans Udtalser om Lovforslagets Ubestimelighed og imod, at man overhovedet behøvede at skrive til et saadant Middel, da Finantserne vare rige, tillige maa frembringe en Overbeviisning om, at han altsaa vistnok er i Besiddelse af Forslag, der ville hjælpe vaa os Alle i den Henseende, saa forekommer det mig unægtelig, at der netop i den Mobbhydelighed, som han og mange Andre med ham nære mod Forslaget, er en høi Grad af Opfordring for os Andre til at frenkalde et saadant Damoclessværd, der vil sætte alle dem i Bevægelse, om hvem man troer, at deres finansielle Indsigt

vil kunne bringe os ud af Forlegenheden uden at skrive til en Indkomstskat.

Scheffeldt-Juul: Jeg skulde ikke have lagt Beslag paa det høie Things overmaade kostbare Tid, hvis jeg ikke troede, at det Lidet, jeg har at yttre, ubetinget hører hjemme ved Iste Behandling. Ved at sammenholde den ærede Finantsministers Udtalser med dem, der igaar fremkom fra det ærede Sde kongevalgte Medlem (Andræ), er det for mig meget vanskeligt at komme til en klar Erkjendelse af, hvorvidt der for Diebliffet virkelig maatte være Grund for Regjeringen til at søge at forøge Statens Indtægter ved et nyt Skattepaalæg. Denne Uvisshed foruroliger mig nu igunden ikke, thi den samlede Repræsentation er jo en tilstrækkelig Borgen for, at et forøget Skattepaalæg ikke vil komme til Udførelse, uden at det anerkjendes for uundgaaelig nødvendig; men jeg beklager derimod i høi Grad, at den høitærede Finantsminister ikke har kunnet finde nogen anden Bestatningsmaade end netop Indkomstskatten, thi denne Bestatningsmaade er i mine Tanker den meest obieuse og meest demoraliserende af alle. For Rjbstædernes Vedkommende troer jeg ikke, at man ofte nok kan paa-pege, hvor overordentlig fristende det er for de Handlende, hvis Affairer det foregaaende Aar just ikke have været meget blomstrende, at bøde paa deres Credit ved at angive deres Indtægter høiere, end Tilfældet har været, og for Landets Vedkommende stiller det sig ikke bedre, omendstjøndt unægtelig i en anden Retning. For det Første tiltræder jeg aldeles den Ytring af det ærede Sde kongevalgte Medlem (Friis), at det i ikke saa Landcommuner vil være overordentlig vanskeligt at tilveibringe solide Kræfter til en betryggende Skatteligningskommission, og for det Andet har jeg selv ved Krigsskatloven af 1864 gjort Lidet opbyggelige Erfaringer. I vor Commune var der ikke ganske saa Selvangivelser, men Størstedelen vare af den Bestaffenhed, at Sogneforstanderskabet ikke kunde tage dem tilfølg. Siden den Tid er en stor Deel af Sognet fra Faste gaaet over til Selveiendom, og ved denne Leilighed har jeg saaet den klareste Overbeviisning om, at ikke saa Capitaler ved Krigsskatloven af 1864